

Secció V. Anuncis
Subsecció segona. Altres anuncis oficials
ADMINISTRACIÓ GENERAL DE L'ESTAT
DEMARCACIÓ DE COSTES EN ILLES BALEARS

14944 *Informació pública tramit resolució recurs alçada expedient sancionador IB-03/01/11*

INFORMACIÓ PÚBLICA EN EL B.O.I.B. DEL TRÀMIT DE RESOLUCIÓ DICTAT EN EL EXPEDIENTE SANCIONADOR QUE A CONTINUACIÓN SE DETALLA:

No havent-se pogut notificar A FANBLESA, SL amb domicili en C/ FRAY VICENTE NICOLÁS, 17-2º-2ª – APARTADO DE CORREOS Nº 576 – 07800 - IBIZA la RESOLUCIÓ del Recurs d'Alçada del expedient sancionador n. IB-03.01.11 es procedeix a transcriure íntegrament el text de l'acte, perquè serveixi de notificació a l'interessat/a, segons el previst en l'article 59.5 de la Llei 30/92 de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú.

Amb data 27 de març de 2013, el secretari general tècnic (PD Ordre AAA/838/2012 BOE de 24/IV), ha dictat la següent resolució:

"EXAMINAT el contingut de l'expedient del recurs d'alçada interposat per la representació de FANBLESA, SL., Contra la resolució de la Demarcació de Costes a Illes Balears, de data 20 de setembre de 2011, relativa a la sanció administrativa, imposada per la comissió d'una infracció greu tipificada en l'Art 91.2.b) en relació al que estableix l'90.b), ambdós de la Llei de Costes, terme municipal de Sant Joan de Labritja (Eivissa).

ANTECEDENTS DE FET

Primer. - Tramitat en forma reglamentària el referit expedient, es va dictar la resolució que queda consignada, per la qual s'imposa una sanció de 13.200 euros la notificació amb les degudes prevencions processals va tenir lloc en data 5 d'octubre de 2011, segons consta en l' justificant de recepció que obra en l'expedient.

Segon. - Contra aquesta resolució, s'interposa recurs d'alçada, en data 04 de novembre de 2011, al · legant el que millor en dret convé en defensa dels seus interessos i conclou sol · licitant "l'arxiu de totes les actuacions per entendre que no hi ha infracció administrativa alguna ", i subsidiàriament" ordenar formular noves notificacions amb indicació de terminis perquè el recurrent pugui al · legar quant al seu moment no va poder per raó de la gravetat que li afectava ... ", i igualment subsidiàriament sol · licita" reconduir la sanció al mínim legalment possible ... ".

Tercer. - En compliment del que disposa Els articles 82 i 83 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, el present recurs ha estat informat per la Unitat de Costes actuant. Informe emès en sentit desfavorable.

FONAMENTS DE DRET

I. - El recurs interposat complix els requisits formals amb vista a determinar la seva admissibilitat a tràmit. En aquest sentit assenyalar que notificada la resolució recorreguda en data 5 d'octubre de 2011, ha estat interposat el 04 de novembre de 2011, dins del termini d'un mes, per persona legitimada, que té la condició d'interessada al resultar afectada per la resolució recorreguda, sento aquesta susceptible de ser impugnada en alça.

Igualment, en la tramitació de l'expedient s'han observat els requisits procedimentals i, especialment, el que estableix l'art. 6.2 del Reglament de Procediment per a l'Exercici de la Potestat Sancionadora, aprovat per Reial Decret 1398/1993, de 4 d'agost, no estant culpable l'expedient en caducitat, ni prescrita la infracció imputada.

II. - La Direcció General de Sostenibilitat de la Costa i del Mar, és competent per conèixer i resoldre el present recurs d'alçada, d'acord amb el que disposa l'article 114.ñ1 de la Llei 30/1990, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del procediment administratiu comú, en la redacció donada per la Llei 4/1999 de 13 de gener, així com en la prevenció contingut en la resolució recorreguda.

III. - Els fets denunciats, consistents "Obres en domini públic marítim-terrestre i servitud de trànsit", consistents en la "instal · lació d'una plataforma de fusta (parquet) de 250 m2 i tendal-rafal de 30 m2, sense autorització", constitueixen una infracció greu, de les tipificades en l'article 92.2.b) en relació al que estableix l'90.b), ambdós de la Llei de Costes i concordant del seu Reglament [art ° 175.2.b], aprovat per

Reial Decret 1471 / 1989, d'1 de desembre, (BOE 12-12-1989). Fet que, acreditat en l'expedient, no ha estat desvirtuat a contrari per les al·legacions efectuades en la tramitació del procediment, ni en aquesta fase de recurs, pel recurrent.

IV. - Quant a les al·legacions formulades per l'interessat, procedeix significar que no tenen l'eficàcia jurídica suficient per desvirtuar la certesa dels fets imputats i fonaments jurídics que es contenen en la resolució impugnada, atès que no aporta proves ni addueix raonaments vàlids que demostrin que hi ha hagut error o indeguda aplicació de la normativa vigent, havent-se respectat totes les formalitats procedimentals (especialment el dret d'audiència i el de defensa) en la tramitació de l'expedient.

Pel que fa a la presumpció d'innocència i vulneració del principi de culpabilitat, cal dir que ne la fase d'instrucció de l'expedient han quedat suficientment provats els fets sancionats, que van ser objecte de la denúncia formulada per personal del Servei d'Inspecció de Costes a data 28 de febrer de 2011, ratificats en reportatge fotogràfic que obra en l'expedient. En aquest sentit s'ha d'assenyalar, conforme al que preveu l'article 137.3 de la Llei 30/1992, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del procediment administratiu comú, modifica per la Llei 4/1999, de 13 de gener, i article 17.5 del Reglament de procediment per a l'exercici de la potestat sancionadora (aprovat per RD 1398/93, de 4 d'agost) que els fets constatats per funcionaris als quals es reconeix la condició d'autoritat, i que es formalitzin en document públic observant els requisits legals pertinent, tindran valor probatori sense perjudici de les proves que en defensa dels respectius drets o interessos puguin assenyalar o aportar els mateixos administrats, en definitiva, la denúncia, com acte realitzat en virtut de les seves facultats inspectores referides a fets esdevinguts i constatats "in situ", i formalitzats en document públic, prevalen i gaudeixen de presumpció de certesa "iuris tantum", la validesa ha de ser destruïda amb prova en contrari, la qual no ha estat exercitada durant la tramitació de l'expedient.

Pel que fa a la ignorància que estava cometent una infracció al·legada per la part recurrent sancionada ("Mai va considerar que aquesta instal·lació necessitava autorització específica"), no pot prosperar, ja que com s'afirma en la Sentència de 26 setembre 2006 JUR 2007 \ 106282, del Tribunal Superior de Justícia de C. Valenciana, (Sala del Contenciós-Administratiu), "Només és reprotxable, és veritat, la conducta infractora si el seu autor ha estat en situació de conèixer us naturalesa antijurídica, podent excloure la culpabilitat quan, de les circumstàncies del cas, es dedueixi que aquell va patir un error invencible de prohibició. Però aquest no és el nostre cas. D'entrada, les circumstàncies indicatives de l'error de prohibició, en tant que excoients de la responsabilitat de l'autor, han de ser acreditades per qui les al·legues fins al punt que, si va ser que el recurrent desconeixia la referida prohibició, llavors la infracció li és reprotxable a títol de culpa, ja que és exigible que s'informi acuradament al respecte "..., efectivament, en el present cas, pot ser assumible que el recurrent no tinguí intenció d'infringir una norma sabent que l'estava infruint, però això, però a que pogués assabentar, bé a l'Ajuntament o a la Demarcació de Costes o en qualsevol altra oficina pública, de la necessitat de comptar amb la corresponent autorització per a realitzar les instal·lacions denunciades anteriorment descrites, això hagués estat així, si hagués emprat una diligència mínima, que no consta fefaentment acreditat que realitzés, existint per tant una responsabilitat i tot a títol de simple inobservança del recurrent en tals fets, conforme el que estableix l'article 130, apartat 1 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú

Quant una possible vulneració del principi de tipicitat, que formula la part recurrent, sense especificar ni fonamentar la raó d'aquesta possible vulneració, simplement significar que l'acció realitzada està prevista com a infracció en l'art. 90.b) de la Llei de Costes, i qualificada com greu en l'art. 91.2) del citat text legal. Això és així, perquè els serveis de temporada tenen per llei la consideració d'instal·lacions (art. 33.2 i 4 de la Llei de Costes), determinant el Reglament de Costes (art. 65.1) que les instal·lacions desmuntables tindran una ocupació màxima de 20 m² i, en conseqüència, aquest excés d'instal·lacions i l'ús que s'ha donat a les mateixes i la falta d'autorització per realitzar-les, no s'enquadra com a infracció greu, per execució i realització no autoritzada d'instal·lacions en domini públic i servitud de trànsit.

Pel que fa a l'existència d'una situació "minvada i pràcticament nul·la" (pels motius de salut ja exposats), la seva possibilitat de defensa davant les suposades infraccions que se li imputen ... << no poden ser acceptades, i això per un doble motiu, d'una banda, puix que la persona jurídica imputada, FANBLESA, SL., en el nom va recórrer el representant acreditat de la mateixa, va poder perfectament designar un altre representant a la vista del mal estat de la seva salut, i desafortunat desenllaç final de la seva mort, i d'altra banda, ja que independentment de l'anterior, no es pot afirmar que en el present cas es doni cap manera una situació d'indefensió quan segons reiterada jurisprudència << o es produeix indefensió a aquests efectes si l'interessat ha pogut al·legar i provar en l'expedient el que ha considerat oportú en defensa dels seus drets i postura assumida, com també recórrer en alçada, doctrina que es basa en l'article 24.1 CE, si va fer dins de l'expedient les al·legacions que va estimar oportuna >> (STS 27 febrer 1991 [RJ 1991,1397], << si exercitar, en fi, tots els recursos procedents, tant l'administratiu com el jurisdiccional >> (STS de 20 juliol 1992 [RJ 1992, 6511]. Per això, << si l'interessat en via de recurs administratiu o contenciós administratiu ha tingut l'oportunitat de defensar-se i fer valer els seus punts de vista, es pot entendre que s'ha esmenat l'omissió i esdevé intranscendent per als interessos reals del recurrent i per l'objectivitat del control de l'Administració, compatibilitzant la prohibició constitucional d'indefensió amb els avantatges del principi d'economia processal que complementa el primer sense oposar en absolut al mateix i que exclou actuacions processals primer sense oposar en absolut al mateix i que exclou actuacions processals inútils als fins del procediment >> (SSTS de 6 juliol, 1988 [RJ 1988, 5869] i 17 juny 1991 [RJ 1991, 6450] ", havent de precisar a l'anteriorment reflectit, que en el present cas, l'Administració va realitzar les corresponents i preceptives modificacions (no qüestionades en cap moment pel recurrent) dels diferents actes adoptats en el procediment esmentat, no incorrent en ommissió procedimental alguna.

Respecte al càlcul de la sanció, qüestionada la seva quantia per la part recurrent en considerar violat el principi de proporcionalitat, cal dir que aquesta sanció, efectivament s'ha quantificat d'acord amb el criteri establert en l'article 183 i següents del Reglament de Costes, estimant

el benefici obtingut per la infractora, no podent-se considerar excessiva en la seva quantia, tenint en compte els paràmetres de superfície ocupada, preu de cada unitat i duració de la instal·lació. Aquesta valoració no ha estat desvirtuada en cap moment per la part recurrent mitjançant documentació fefaent. Respecte d'això cal recordar que es tracta d'obres o instal·lacions en zones de domini públic marítim-terrestre i de servitud sense títol habilitant, com assenyala l'apartat f) de l'art. 184 del Reglament de Costes, es tindran en compte els criteris establerts en l'art. 97.1.b) de la Llei de Costes i 183 del seu reglament, i d'aquesta manera, efectuat el càlcul de les mateixes per tècnic competent de la Demarcació en data 25 de març de 2011, atenent les circumstàncies concurrents, cal tenir en compte que disposa l'art. 131 de la Llei 30/92, que assenyala que l'establiment de sancions pecuniàries haurà de preveure que la comissió de les infraccions tipificades no resulti més beneficiosa per a l'infractor que el compliment de les normes infringides, considerant correcta l'adequació de la sanció imposada al principi de proporcionalitat. A més no es pot oblidar que s'està davant una activitat il·lícita.

V. - L'expedient sancionador ha estat incoat de conformitat amb el que regula el Reglament de procediment per a l'exercici de la potestat sancionadora, aprovat per real decret 1398/93, de 4 d'agost, amb les especialitats contingudes en els articles 192 i ss del Reglament de Costes.

La quantia de la multa ha estat determinada de conformitat amb el que estableixen els art. 183.b) del precitat Reglament de Costes. Igualment procedeix la restitució de les coses i reposició dels terrenys al seu estat anterior en el termini fixat en la resolució recorreguda, d'acord amb el que disposa l'article 95.1 de la Llei de Costes i concordant del Reglament per al seu desenvolupament i aplicació així com el lliurament del benefici obtingut si escau (art. 179.1 i 2 del Reglament).

En el seu vitud,

AQUESTA DIRECCIÓ GENERAL DE SOSTENIBILITAT DE LA COSTA I DEL MAR, de conformitat amb la proposta de la Subdirecció General de Recursos i Relacions Jurisdiccions, ha resolt DESESTIMAR, el recurs d'alçada interposat per FANBLESA, SL. Contra la citada resolució de la Demarcació de Costes a Illes Balears, de data 20 de setembre de 2011, que es confirma.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar, directament, recurs contenciós-administratiu, en el termini de dos mesos, comptats a partir de la pràctica de la notificació de la mateixa, davant la Sala del Contenciós- Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Balears, amb seu a Palma de Mallorca, o davant la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia amb jurisdicció en el lloc on tingui el domicili el recurrent, a elecció d'aquest ".

El que es notifica formalment per al seu coneixement i altres efectes.

CONSELLER TÈCNIC

Gonzalo Viguera Molins

